

Overweging 8 februari 2015

Hoofdstuk 7

[1]

Moet een mens niet zwoegen op aarde
en dagen maken van een dagloner?

[2]

Zoals een slaaf verlangt naar schaduw,
en zoals een dagloner uitziet naar zijn loon,

[3]

zo ken ik vruchteloze maanden,
en nachten vol getob zijn mij toebedeeld.

[4]

Wanneer ik lig zeg ik: Zal ik opstaan? Maar de avond duurt
lang.

En tot de ochtend ben ik vol onrust.

[5]

Mijn lichaam is overdekt met vuil en wormen,
van top tot teen etter en kloven.

[6]

Mijn dagen verschieten sneller dan een weversspoel,
ze lopen af, zonder hoop.

[7]

Bedenk, mijn leven is een zucht,
ik zal geen geluk meer zien

Deze tekst komt uit Job. Job's woorden zijn woorden die vandaag de dag ook mensen soms nog uitspreken. Het zijn woorden die je raken, die vlees en bloed worden, wanneer een mens je vertelt dat zij of hij klaar is met het leven, wanneer die mens geen uitweg meer ziet en het leven zoals Job als een kwelling ziet.

En natuurlijk hebben wij zelf ook wel eens dagen die zich voortslepen. Waar je om een of andere reden niet doorheen komt maar ... elke dag weer als een worsteling, als een kwelling zien is lijden aan het leven.

We maken het in de zorg soms dagelijks mee. Die oude mevrouw of meneer, die afhankelijk van anderen zittend in een mooie kamer van het verzorgings- of verpleegtehuis de dag moet zien door te komen, die dak- en thuisloze die van de morgen tot de avond op zoek is naar wat eetbaars of een plek om 's nacht te slapen, die jongeman of meid die in en revalidatiekliniek na een zwaar ongeluk zich door de dag worstelt wetend dat het leven door een stom ongeluk of een tia of hersentumor anders is dan ze zich had voorgesteld. Bij al deze verhalen en voorbeelden kun je voorstellen dat 'de draad een keer bijna op is'.

We kunnen het ons voorstellen als je dagen, maanden, jaren aan een stuk je jezelf afvraagt: 'wanneer wordt het weer morgen' en 's morgens 'hoe wordt het weer avond'... Ziek van onrust, ziek van de gedachte dat je de rest van je leven afhankelijk bent van zorg, ziek van de gedachte dat je misschien nooit meer gelukkig zult zijn ...

In het evangelie horen we het verhaal van de schoonmoeder van Simon. Ziek, hoge koorts, misschien ook wel op en had het leven bij haar zijn tol geëist. Misschien was haar draad ook wel op!

Vandaag zien we dat Jezus haar bij de hand pakt en zij staat op, komt overeind. Ik denk dat de ziekte, die hoge koorts niet als medische termen geduid dienen te worden maar als: dat haar draad bijna op was. Dat de zij het leven niet zag zitten en dan komt er iemand die haar bij de hand neemt. Iemand die

aan haar draad die bijna op is een nieuw stuk draad knoopt waardoor ze weer vooruit kan, kracht krijgt, moed heeft en weer licht ziet.

En we kennen allemaal wel mensen in onze omgeving die aan hun laatste eindjes bezig zijn als we onze ogen open houden. Niet dat deze mensen allemaal de dood in willen maar wel mensen die zich door de dag heen slepen.

En wat doen wij dan als we daarmee geconfronteerd worden. In het evangelie noemt men deze confrontatie 'zonsondergang', het woord staat er niet voor niets. 's Avonds laat, toen de zon al was ondergegaan, brachten de mensen alle zieken en bezetenen naar hem toe'. Durven wij dan als Jezus hen nabij te zijn. Durven wij met hen op zoek te gaan naar een nieuw draadje? Durven wij op God te vertrouwen dat Hij ons zal helpen en nabij zal zijn als wij de eindjes aan elkaar knopen en anderen helpen en ondersteunen om dat ook te doen.

Als mensen die geloven moet het ons in het leven daarom gaan: elkaar dragen, elkaar ondersteunen, elkaars leven met elkaar verknopen en daarmee de draadjes met elkaar te verbinden opdat er leven is, licht voor iedere mens. Bijzonder bij die man van Nazareth is, en we hoorden het zojuist in twee gedachten: Hij doet het om niet'. Wij als vrienden, als volgelingen van die Man van Nazareth worden daartoe ook opgeroepen.

We horen het op het eind van deze viering in een gedachte van Johannes van 't Kruis 'In de avond van ons leven'. Daarin wordt ons gevraagd niet wat voor maatschappelijke positie we bekleed hebben, wat voor grootse dingen we gedaan hebben maar ... maar naar onze liefde, liefde die wij op velerlei

wijzen hebben laten zien in ons leven: want ... iedereen kan liefhebben.

Op de avond van ons leven zullen we daarop bevraagd worden. Hebben wij zij die aan het eind van hun draad waren door onze liefde een stuk draad eraan geknoopt opdat zij de draad weer konden oppakken, hun rug konden rechte en verder konden met hun leven. Dat is Jezus leven, Jezus liefde handen en voeten geven. Dat is de Jobben van deze tijd onder de arm grijpen en weer uitzicht bieden.

Dat het zo moge zijn, dat wij ZO mogen zijn.